

„Baldogok, akik nem láttak, és mégis hitték” (Jn 20,29).

Bizonyosság nem csupán a látás lehet. Van, akit a logikus magyarázat győz meg, másokat egy közösség dinamikája vagy valakinek az önzetlen cselekedete. Ismét másokat a mártíromság vagy a rendíthetetlen hit, vagy a végsőig való kitartás.

Tamás apostol megszerzett bizonyossága időtállóan bizonyult. Egész

életét Isten Országára hirdetésére szentelte. A hagyomány szerint ő lett Etiópia, majd India misszionáriusa. Odaadott életét mártíromsággal pecsételte meg (Kr. után 72-ben, Indiában).

A magyar Szent Koronán is szerepel a képe, de félig eltakarva, mert a magyarázat szerint testben akarta megtapasztalni a szellemi, láthatatlan valóságot.

Aki bizonyosságot akar szerezni, az testben már nem láthatja Jézust. De felfedezheti minden rászorulóban, a teremtett világ szépségében, az emberi szívben, a hozzánk intézett isteni szóban (Logosz), minden eseményben, ami történik velünk, a nevében összegyűlt közösségben, az elkötelezett hitben.

Május 5. – Húsvét 3. vasárnapja – Jn 21,1-19 – Átháríthatatlan feladat

„Rászedtél Uram, és hagytam, hogy rászedj!” – fakad ki Jeremiás próféta, majd így folytatja: „Az Úr ígéje gyalázatomra lett, és csúfságomra egész nap. Azt mondtam: Nem törődöm vele, és nem beszélek az ő nevében. De olyan lett a szívemben, mint az égő tűz, bezárva csontjaimba, hiába erőlködtem, hogy magamban tartsam, nem győzöm” (Jer 20,7-9).

Teljesen az az érzés van bennem, mintha a tanítványok sorsát írta volna meg a próféta. Próbáltak elvonulni, ki-ki a maga útját járva, de valójában nem tudtak kitérni a bennük feszülő jézusi élet elől. Mindenről azok az emlékezetes események, percek jutottak eszükbe, amelyeket mesterükkel együtt éltek át. Külön-külön és együtt újra és újra átéltek mindazt, ami velük történt az alatt a felejthetetlen három év alatt, kivéve a csúfos véget. Egyre inkább megértették, hogy nekik Galileában kell lenniük, nekik Galileában mindent újra kell kezdeniük akkor is, ha Jézus egészen másképpen ugyan, de ha lehet, még igazabban van jelen. Galilea a hazájuk, ahol egész életük lepergett, ahol találkoztak a tanítóval, aki azt az Istent mutatta meg nekik, akit nem lehet nem szeretni, akiben nem lehet

nem megbízni. Itt, ahol otthon vannak, ahol a hétköznapjaik észrevétlenül siklanak egymás után, itt van a hely és alkalom, hogy töltekezzenek a jézusi élettel, amelynek egyetlen tartalma van: az Isten, az atya, aki mindent kockára tesz az emberekért. Nem kell újat kitalálniuk, Jézus már kitalál-

reti-tó partjára, hogy minket is magával ragadjon a jézusi élet, és mi se bírjuk ki anélkül, hogy halásznánk, mert minket is elragadott egy ember, akiben jelenvalóvá vált közöttünk az Isten. Kell, hogy kiüljön az arcunkra annak a vonása, aki képes volt mindenféle ellentétes propagandával szembeállni, és kitartani a végsőig. Ugyanezt kérdezi Péterrel is, és tőlünk is, és ha a válaszuk igen, akkor teljes felelősséggel mehetünk az emberek közé, akik nem mind szelíd, áment mormoló bárányok, hanem akár báránypéjú farkasok is lehetnek, de ha valóban megjártuk Galileát, akkor vállalni tudjuk azt, ami ott történt velünk. Jézus üzenetének lényege, hogy nem csupán önmagunkért kell végigmennünk ezen az úton, hanem hogy képesek legyünk jelen lenni – Izaiás szóhasználatával – a pogányok Galileájában úgy, mintha velünk és köztünk Jézus járna.

Pilátusnak a Galilea szó a továbbhárítást jelentette, hogy a felelősségtől mentesüljön, de neki sem sikerült. Mi nem háríthatjuk a Jézustól kapott feladatot sem Istenre, sem a túlvilágra, mert Isten Jézusban személy szerint minket talált alkalmazsoknak.

Húsvét

*Csak az ne lett volna, az a péntek
sugározta a fekete fények
és sötét lett és csend lett
Jézus urunk elszendergett
és álmodott másfél napon át
egy országról és nemcsak odaát
és hajnalban átment az örök között
az emberek szívébe költözött.*

Garay András

ta: halászni kell, embereket kell keresni. Ennek a halászatnak nincsen alternatívája. Ennek a halászatnak egyetlen normája, egyetlen mértéke van; a hal maga, a 153.

Nekünk is vissza kell mennünk Galileába, ki kell mennünk a Genezá-

Május 12. – Húsvét 4. vasárnapja – Jn 10,27-30 – Ismeret, szeretet, követés

Nem lehet valakit szeretni, akit nem ismerek, és nem lehet megismerni valakit, akit nem szeretek – vallja a hippói Ágoston. Ez a gondolat ott rejtőzik a Jézushoz kapcsolódó mondatban: „ő ismer minket”, és a folytatás is ebből érthető: azért hallgat rá a nyáj, mert ismeri, szereti. Nem véletlenül hangsúlyozza Jézus, hogy aki hozzá tartozik, az hallgat a szavára. Semmi sem vonzza az embert, csak amit és akit ismer.

Az, hogy Jézus vagy Isten ismer minket, nem új, ez közhelynek is vehető, de hogy annyira ismeri őt az ember, hogy hallgat a szavára, ez új. Legalábbis abban az értelemben, hogy olyan minőségi ismeretet feltételez,

mint ami a tanítványok esetében megvolt. Ki az, aki egy ismeretlen ember felkérésére: „Kövess engem!”, otthagy csapat-papot, és elmegy vele? Nem a Nobel-díj kiosztására, hanem egy meglehetősen külön proféta követésére, akinek se apja, se anyja, akinek nincs hol lehajtani a fejét.

Mi az, ami kimozdította őket a megszokott életükből? Valami olyan mélységű ismeret, amely nem sokallotta elhagyni apát, anyát, gyermeket! Valami olyasmi, amiben megtalálták azt az Istent, akit a jeruzsálemi templomban meg a zsinagógákban hiába kerestek. Érezték, hogy olyan ember áll előttük, akinek nyitott az élete és

félreérthetetlen a beszéde, mert arról beszél, amit látott és hallott.

A bárányszerű veszélyes terület. Számtalan félreértésre és visszaélésre ad alkalmat, pedig már-már valami ösképnek is tekinthető, hiszen a Biblia korában majd minden második ember valamely módon a bárányszerűhöz, a nyájhoz kötődött. Nem véletlen, hogy az Ószövetség nagyon sokszor emlegeti a pásztor és a bárányszerű között fennálló, már-már családi viszonyt. Az egyik legszebb zoltár is ugyanerről szól: „Az Úr az én pásztorom, nincs semmiben hiányom, mert zöldellő legelőkön ad nekem helyet, csendes vizekhez vezet engem.”